

חילופי טאבו, אחרית דבר ב'

כשהרמיוני גריינג'ר התעוררה, היא גילתה שהיא נחה במיטה רכה ונוחה במרפאה של הוגוורטס, ריבוע של אור שמש מאיר את בטנה, חמים מבעד לשמיכה הדקה. הזיכרון אמר שמעליה יהיה סדין-מסך, משוך סביב המיטה שלה או פתוח, וששאר ממלכתה של מדאם פומפרי תמצא מאחוריו: המיטות האחרות, מאוכלסות או שלא, וחלונות מאירים קבועים באבני הוגוורטס המסותות בדוגמאות מתעקלות.

כשהרמיוני פקחה את עיניה, הדבר הראשון שראתה היה פניה של פרופסור מקגונגל יושבת משמאל למיטתה. פרופסור פליטיק לא היה שם, אבל זה מובן, הוא נשאר לצידה כל הבוקר בתא המעצר, עורב הכסף שלו ניצב כשומר נוסף מפני הסוהרסן ופניו החמורות הקטנות מופנות תמיד לעבר ההילאים. ראש בית רייבנקלו כבר הקדיש לה הרבה יותר מדי זמן, ובוודאי היה צריך לחזור לשיעורים שלו, במקום לשמור על מישהי שהורשעה בניסיון לרצח.

היא הרגישה בחילה נוראית והיא לא חשבה שזה בגלל שיקוי כלשהו. הרמיוני הייתה מתחילה לבכות שוב, אלא שהגרון שלה כאב, העיניים שלה עדיין צרבו, והתודעה שלה פשוט הרגישה מותשת. היא לא הייתה יכולה לעמוד בלבכות שוב, לא הצליחה למצוא את הכוח לדמעות.

"איפה ההורים שלי?" לחשה הרמיוני לראש בית גריפינדור. איכשהו זה נראה כמו הדבר הגרוע ביותר בעולם, להתייצב מולם, נורא מכל השאר; אך עם זאת היא פשוט רצתה לראות אותם.

המבט העדין על פניה של פרופסור מקגונגל שינה-צורה למשהו עצוב יותר. "אני מצטערת, העלמה גריינג'ר. על אף שלא תמיד היה זה כך, גילינו בשנים האחרונות שנכון יותר שלא לספר להורים של בני-מוגלגים על הסכנות מולן ניצבים הילדים שלהם. אייעץ לך לשמור על שתיקה גם כן, אם ברצונך להישאר בהוגוורטס בלי בעיות מצידם."

"אני לא מסולקת?" לחשה הילדה. "על מה שעשיתי?"

"לא", אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גריינג'ר... בוודאי שמעת... אני מקווה ששמעת את מר פוטר, כשאמר שאת חפה מפשע?"

"הוא סתם אמר את זה", היא אמרה בקול עמום. "כדי לשחרר אותי, אני מתכוונת."

המכשפה המבוגרת הנידה בראשה בתקיפות. "לא, העלמה גריינג'ר. מר פוטר מאמין שהוטל עלייך לחש-זיכרון, שכל הדו-קרב מעולם לא התרחש. המנהל חושד שקסמים אפלים אף יותר היו מעורבים - שייתכן שידך שלך הטילה את הלחש, אבל לא רצונך שלך. אפילו פרופסור סנייפ חושב שכל העניין לא סביר ביותר, אם כי ייתכן שלא ירצה לומר זאת בפומבי. הוא תהה האם השתמשו עלייך בסמים מוגלגיים."

עיניה של הרמיוני המשיכו לבהות במרחק במורה לשינוי-צורה; היא ידעה שהרגע נאמר לה משהו חשוב, אבל היא לא הצליחה למצוא את האנרגיה לקדם שינויים בתודעה שלה.

"בוודאי את לא מאמינה בזה?" אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גריינג'ר, לא יכול להיות שאת מאמינה על עצמך שתפני לרצח!"

"אבל אני -" הזיכרון המעולה שלה שיחזר זאת באדיבות בפעם האלף, דראקו מאלפוי אומר לה בלעג שלעולם לא הייתה מביסה אותו אם לא היה עייף, והמשיך להוכיח בדיוק את זה, רוקד כמו אומן דו-קרב בינות לגביעים המוגנים בעודה מתחמקת בייאוש, ומכה בה במכת הסיום עם קללה ששלחה אותה כנגד הקיר והקיזה דם מלחיה - ואז - ואז היא -

"אבל את זוכרת שעשית זאת," אמרה המכשפה הזקנה, שהביטה בה בהבנה דואגת. "העלמה גריינג'ר, אין שום צורך שילדה בת שנים עשרה תישא זיכרונות נוראים כאלה. רק תאמרי את המילה ואשמח לנעול אותם מחוץ להישג ידך."

זה היה כאילו כוס מים חמים נשפכה על פניה. "מה?"

פרופסור מקגונגל הוציאה את שרביטה, תנועה כה מיומנת ומהירה שדמתה להצבעה באצבע. "אני לא יכולה להציע לפטור אותך מהזיכרונות לגמרי, העלמה גריינג'ר," אמרה המורה לשינוי-צורה בדיוק הרגיל שלה. "ייתכן שקבורות שם עובדות חשובות. אבל ישנה צורה של לחש הזיכרון שהינה הפיכה, ואטיל אותה עלייך בשמחה."

הרמיוני בהתה בשרביט, מרגישה זיע של תקווה לראשונה מזה כמעט יומיים.

לעשות שזה לא יהיה... היא ייחלה לכך שוב ושוב, שמחוגי השעון ישוּבו לאחור וימחקו את הבחירה הנוראית הזו שלעולם לעולם לא ניתן יהיה לבטל. ואם מחיקת הזיכרון היא לא זה, היא עדיין שחרור מסוים...

היא הביטה בחזרה בפניה הדואגות של פרופסור מקגונגל.

"את באמת חושבת שלא עשיתי את זה?" שאלה הרמיוני, קולה רועד.

"אני משוכנעת למדי שלעולם לא היית עושה זאת מרצונך החופשי."

מתחת לשמיכות שלה, ידיה של הרמיוני אחזו בסדין. "הארי לא חושב שעשיתי את זה?"

"מר פוטר מחזיק בעמדה שהזיכרונות שלך הם בדיה גמורה. אני יכולה להבין את הנקודה שלו."

ואז אצבעותיה של הרמיוני הרפו מהסדין, והיא נשכבה לאחור במיטה ממנה קמה למחצה.

לא.

היא לא אמרה דבר.

היא התעוררה וזכרה את מה שקרה בלילה שלפני, וזה היה כאילו - כאילו - אפילו במחשבותיה היא לא הצליחה למצוא את המילים לאיך שזה היה. אבל היא ידעה שדראקו מאלפוי כבר מת, והיא לא אמרה דבר, לא הלכה לפרופסור פליטיק והתוודתה. היא פשוט התלבשה וירדה לארוחת הבוקר וניסתה להתנהג כרגיל כדי שאיש לעולם לא ידע, והיא ידעה שזה לא בסדר ולא בסדר וממש ממש לא בסדר אבל היא הייתה כל כך, כל כך מפוחדת -

אפילו אם הארי פוטר צודק, אפילו אם הדו-קרב עם דראקו מאלפוי היה שקר, היא בחרה את הבחירה הזו בעצמה. לא הגיע לה לשכוח את זה, או לקבל על זה מחילה.

ואם היא כן הייתה עושה את הדבר הנכון, הייתה הולכת ישר לפרופסור פליטיק, אולי זה היה – עוזר, איכשהו, אולי כולם היו רואים שהיא מתחרטת על זה, והארי לא היה צריך לוותר על כל הכסף שלו כדי להציל אותה –

הרמיוני עצמה את עיניה, כיווצה אותן חזק, היא לא הייתה מסוגלת לעמוד בלבכות שוב. "אני אדם נורא," היא אמרה בקול רועד. "אני נוראית, אני לא גיבורה בכלל –"

קולה של פרופסור מקגונגל היה חד מאוד, כאילו הרמיוני עשתה הרגע טעות נוראית בשיעורי הבית בשינוי-צורה. "הפסיקי להתנהג בטיפשות, העלמה גריינג'ר! נורא הוא מי שעשה לך את זה. ובאשר להיותך גיבורה – ובכן, העלמה גריינג'ר, כבר שמעת את דעתי על נערות צעירות שמנסות להתערב בדברים כאלה לפני שהן אפילו בנות ארבע עשרה, אז לא ארצה לך על כך שוב. רק אומר שהרגע עברת חוויה נוראית ביותר, אותה שרדת טוב ככל שמכשפה בגילך יכולה לשרוד. היום מותר לך לבכות כמה שאת רוצה. מחר את חוזרת ללמוד."

אז הרמיוני הבינה שפרופסור מקגונגל לא יכולה לעזור לה. היא צריכה מישהו שיגער בה, היא לא יכולה לקבל מחילה אם היא לא יכולה לקבל אשמה, ופרופסור מקגונגל לעולם לא תעשה את זה בשבילה, לעולם לא תבקש כל כך הרבה מילדה קטנה מרייבנקלו.

היה זה משהו בו גם הארי פוטר לא יעזור לה.

הרמיוני הסתובבה במיטת המרפאה, מתכדרת לתוך עצמה, הרחק מפרופסור מקגונגל. "בבקשה," היא לחשה. "אני רוצה לדבר – עם המנהל –"

"הרמיוני."

כשהרמיוני גריינג'ר פקחה את עיניה בשנית, היא ראתה את פניו חרושות קמטי הדאגה של אלבוס דמבלדור נשענות מעל מיטתה, נראות כמעט כאילו הוא בכה, על אף שזה בלתי אפשרי; והרמיוני הרגישה דקירת אשמה נוספת על שהטריחה אותו כל כך.

"מינרווה אמרה שאת רוצה לדבר איתי," אמר הקוסם הזקן.

"אני –" לפתע הרמיוני לא ידעה מה לומר. הגרון שלה ננעל, וכל מה שהייתה מסוגלת לגמגם היה, "אני – אני –"

איכשהו הנימה שלה העבירה את המילה האחרת, זו שאפילו לא הייתה מסוגלת לומר עוד.

"מצטערת?" אמר דמבלדור. "על מה יש לך להצטער?"

היא נאלצה להכריח את המילים לצאת מגרונה. "אמרת להארי – שאסור לו לשלם – אז אני לא הייתי צריכה – לעשות את מה שפרופסור מקגונגל אמרה, לא הייתי צריכה לגעת בשרביט שלו –"

"יקירתי," אמר דמבלדור, "אלמלא נשבעת אמונים לבית פוטר, הארי היה תוקף את אזקבאן לבדו, וייתכן בהחלט שהיה מנצח. הילד הזה אומנם בוחר את מילותיו בקפידה, אבל מעולם לא שמעתי אותו משקר; ובילד-שנשאר-בחיים יש כוח שאדון האופל מעולם לא ידע. הוא בהחלט היה מנסה לשבור את אזקבאן, אפילו במחיר חייו." קולו של הקוסם הזקן נעשה עדין יותר ודואג יותר. "לא, הרמיוני, אין לך שום סיבה להאשים את עצמך."

"הייתי יכולה להכריח אותו לא לעשות זאת."

בעיניו של דמבלדור הופיע ניצוץ קטן לפני שאבד בעייפות. "באמת, העלמה גריינג'ר? אולי את צריכה להיות מנהל במקומי, משום שלי עצמי אין כוח שכזה על ילדים עקשנים."

"הארי הבטיח -" הקול שלה נקטע. קשה מאוד היה לומר את האמת הנוראה. "הארי פוטר הבטיח לי - שהוא לעולם לא יעזור לי - אם אומר לו לא לעשות זאת."

השתררה שתיקה. הקולות המרוחקים של המרפאה שליוו את פרופסור מקגונגל חדלו, הרמיוני הבינה לפתע, כשדמבלדור העיר אותה. ממקום שוכבה על המיטה היא הצליחה לראות רק את התקרה, ואת ראש אחד החלונות שבקיר, אבל דבר לא נע בשדה הראייה שלה, ואם היו קולות, היא לא הצליחה לשמוע אותם.

"אה, אמר דמבלדור. הקוסם הזקן נאנח בכבדות. "אני מניח שיתכן שהילד היה שומר על מילתו."

"הייתי - הייתי צריכה -"

"ללכת לאזקבאן מרצונך החופשי?" אמר דמבלדור. "העלמה גריינג'ר, זה יותר מכפי שהייתי מבקש מכל אחד לקחת על עצמו."

"אבל -" הרמיוני בלעה את רוקה. היא לא הצליחה שלא להבחין בפרצה, כל מי שרוצה לעבור דרך דלת הדיוקן למועדון רייבנקלו לומד מהר להקשיב לניסוחים מדויקים. "אבל זה לא יותר מכפי שהייתי לוקח על עצמך."

"הרמיוני -" החל הקוסם הזקן.

"למה?" שאל קולה של הרמיוני, נראה היה כאילו הוא ממשיך בלי התודעה שלה עכשיו. "למה לא הייתי יכולה להיות אמיצה יותר? עמדתי לרוץ לפני הסוהרסן - בשביל הארי - לפני, בינואר אני מתכוונת - אז למה - למה לא הצלחתי -" למה המחשבה להישלח לאזקבאן פירקה אותה לגמרי, למה היא שכחה את כל מה שידעה על להיות טובה -

"ילדתי היקרה," אמר דמבלדור. העיניים הכחולות מאחורי משקפי חצי הסהר גילו הבנה מוחלטת של האשמה שלה. "לא הייתי מצליח יותר ממך, בשנתי הראשונה בהוגוורטס. כפי שאת אדיבה כלפי אחרים, היי אדיבה כלפי עצמך."

"אז כן עשיתי את הדבר הלא נכון." איכשהו היא הייתה צריכה לומר זאת, שיאמרו לה את זה, על אף שידעה כבר.

השתררה שתיקה.

"הקשיבי, רייבנקלואית צעירה," אמר הקוסם הזקן, "שמעי לי היטב, משום שאמת אומר לך. רוב עושי הרע לא חושבים על עצמם כעל רשעים; אכן, הרוב חושבים על עצמם בתור הגיבורים בסיפורים שהם מספרים. אני חשבתי פעם שמעשי הרשע הגדולים בעולם נעשים בשם טובת הכלל. טעיתי. טעות נוראה. ישנו רוע בעולם הזה שמכיר בעצמו כרוע, ושונא את הטוב בכל מאודו. את כל הדברים הטובים ברצונו להשמיד."

הרמיוני רעדה במיטתה, איכשהו זה הרגיש מאוד אמיתי כשדמבלדור אמר זאת.

הקוסם הזקן המשיך לדבר. "את אחת מהדברים הטובים בעולם הזה, הרמיוני גריינג'ר, ולכן הרוע הזה שונא גם אותך. אם היית נשארת איתנה במבחן הזה, הוא היה מכה בך חזק יותר ויותר, עד שהיית מתנפצת. אל תחשבי

שגיבורים לא יכולים להישבר! בסך הכל קשה יותר לשבור אותנו, הרמיוני. "עיניו של הקוסם הזקן נעשו חמורות יותר מכפי שראתה אותן מעודה. "כשהותשת במשך שעות רבות, כשכאב ומוות אינם עוד פחד חולף אלא וודאות, קשה יותר להיות גיבור. אם אומר את האמת – כן, היום לא הייתי נרתע בפני אזקבאן. אבל כשהייתי בשנה ראשונה בהוגוורטס – הייתי בורח מהסוהרסן עימו התעמתת, משום שאבי מת באזקבאן, ופחדתי מהם. דעי זאת! הרוע שהכה בך היה יכול לשבור כל אחד, אפילו אותי. רק בהארי פוטר שוכנת היכולת להתמודד בפני האימה הזו, כשיקבל את מלוא כוחו..."

צווארה של הרמיוני לא הצליח להחזיק את ראשה שיביט בקוסם הזקן; היא נתנה לראשה ליפול לאחור, בחזרה אל הכרית, ובהתה מעלה בתקרה, קולטת את מה שהצליחה.

"למה?" קולה רעד שוב. "למה שמישהו יהיה כל כך רשע? אני לא מבינה."

"גם אני תהיתי," אמר קולו של דמבלדור, מלא עצבות עמוקה. "שלושה עשורים תהיתי, ואני עדיין לא מבין. את ואני לעולם לא נבין, הרמיוני גריינג'ר. אבל לפחות עכשיו אני יודע מה רוע אמיתי היה אומר, לו היינו יכולים לדבר איתו ולשאול אותו למה הוא מרושע. הוא היה אומר, למה לא?"

ניצוץ חולף של תרעומת בער בה. "יש בטח מיליון סיבות למה לא!"

"אכן," אמר קולו של דמבלדור. "מיליון סיבות ואף יותר. אנחנו תמיד נדע את הסיבות הללו, את ואני. אם תתעקשי לנסח זאת כך – אז כן, הרמיוני, המבחן של היום הזה שבר אותך. אבל מה שקורה אחרי שאת נשברת – גם זה חלק מלהיות גיבורה. וזה מה שאת, הרמיוני גריינג'ר, ותמיד תהיי."

היא הרימה שוב את ראשה, מביטה בו.

הקוסם הזקן קם ממקומו ליד מיטתה. זקנו הכסוף ירד כשקד לה קידה חמורת סבר, ואז הוא הלך.

היא המשיכה להביט במקום שבו היה.

זה היה אמור להיות משמעותי בשבילה, אמור היה לגעת בה. אמור היה לגרום לה להרגיש טוב יותר בפנים, שדמבלדור הכיר בה כגיבורה, לאחר שלא רצה לעשות זאת לפני כן.

היא לא הרגישה דבר.

הרמיוני נתנה לראשה ליפול שוב על המיטה כשמדאם פומפרי באה והכריחה אותה לשתות משהו שחרך את שפתיה כמו אוכל חריף, והריח אפילו חריף יותר, והיה חסר טעם לגמרי. זה לא אמר לה דבר. היא המשיכה לבהות באריחי האבן המרוחקים של התקרה.

מינרווה המתינה מחוץ לדלתות הכפולות של מרפאת הוגוורטס, היא תמיד חשבה על הדלתות הללו בתור "השער המאיים" כילדה בהוגוורטס, ולא הצליחה שלא לזכור זאת עכשיו. יותר מדי בשורות רעות נאמרו פה –

אלבוס יצא. הקוסם הזקן לא עצר בדרכו החוצה מהמרפאה, פשוט המשיך ללכת לכיוון משרדו של פרופסור פליטשיק; ומינרווה באה בעקבותיו.

פרופסור מקגונגל כיחכחה בגרונה. "האם זה נעשה, אלבוס?"

הקוסם הזקן הנהן באישור. "אם יוטלו עליה קסמים עוינים, או אם רוח כלשהי תיגע בה, אני אדע, ואגיע."

"דיברתי עם מר פוטר אחרי שיעור שינוי-צורה," אמרה פרופסור מקגונגל. "הוא החזיק בדעה שמוטב שהעלמה גריינג'ר תלך ללמוד בבובאטון ולא בהוגוורטס מעתה ואילך."

הקוסם הזקן הניד בראשו. "לא. אם וולדמורט באמת רוצה להכות בעלמה גריינג'ר - הוא עקשן מעבר לכל שיעור. המשרתים שלו שבים אליו, הוא לא היה מצליח להשיג את בלטרקס בלק לבדו. אזקבאן עצמו אינו חסין מזדונו, ואשר לבובאטון - לא, מינרווה. אני לא חושב שוולדמורט יכול לעשות דיבוקים שבאלה לעיתים קרובות, או כנגד מטרות חזקות יותר, או שהשנה הזו הייתה נראית שונה למדי. והארי פוטר נמצא פה, ממנו וולדמורט פוחד בין אם הוא מודה בכך ובין אם לא. כעת משהטלתי עליה לחשי הגנה, העלמה גריינג'ר תהיה בטוחה יותר בהוגוורטס מאשר מחוצה לו."

"נראה כאילו מר פוטר מטיל בכך ספק," אמרה מינרווה. היא לא הצליחה לשמור על קולה נטול עוקץ; היה בה חלק שהסכים הסכמה נחרצת. "נראה שהוא מרגיש שהיגיון בריא מכתוב שעל העלמה גריינג'ר להמשיך את השכלתה בכל מקום פרט להוגוורטס."

הקוסם הזקן נאנח. "אני חושש שהילד בילה יותר מדי זמן בקרב מוגלגים. תמיד הם מחפשים ביטחון; תמיד הם מדמיינים שניתן למצוא ביטחון. אם העלמה גריינג'ר אינה בטוחה בלב המבצר שלנו, היא לא תהיה בטוחה יותר אם תעזוב אותו."

"לא נראה שבולם חושבים כך," אמרה פרופסור מקגונגל. זה היה כמעט המכתב הראשון שראתה כשהעיפה מבט בשולחן שלה; מעטפה מעור הכבש המשובח ביותר, חתומה בשעווה ירוקה-כסופה, שבה הוטבעה דמותו של נחש שהתרומם ולחשש לעברה. "קיבלתי ינשוף ממר מאלפוי שמבטל את לימודי בנו בהוגוורטס."

הקוסם הזקן הנהן, אבל לא הפסיק לצעוד. "האם הארי יודע?"

"כן," קולה רעד לרגע כשנזכרה בהבעה על פניו של הארי. "אחרי השיעור, מר פוטר החמיא להיגיון הבריא המשובח של לורד מאלפוי, ואמר שהוא יכתוב למדאם לונגבוטום וייעץ לה לעשות את אותו הדבר עם נכדה, למקרה שהוא המטרה הבאה. למקרה שהאפוסטרופוסית של מר לונגבוטום תמעל בתפקידה עד כדי השארתו בהוגוורטס, מר פוטר רוצה שיהיו ברשותו מחולל-זמן, גלימת היעלמות, מטאטא, ונרתיק לשאת אותם בו; וגם טבעת בוהן עם מפתח מעבר חירום שייקח אותו למקום מבטחים, למקרה שמישהו יחטוף את מר לונגבוטום וייקח אותו מחוץ לטווח לחשי ההגנה של הוגוורטס. אמרתי למר פוטר שאני לא חושבת שמשרד הקסמים יסכים לשימוש כזה במחוללי-זמן, והוא אמר שאנחנו צריכים לא לשאול. אני מצפה שהוא ירצה שהעלמה גריינג'ר תקבל את אותם הדברים, אם היא תישאר. ובשביל עצמו מר פוטר רוצה מטאטא תלת מושבי לשאת בנרתיק שלו." היא לא נדהמה מרשימת אמצעי הזהירות הללו. הורשמה מהחוכמה, אבל לא נדהמה; היא הייתה אמנית שינוי-צורה, אחרי הכל. אבל זה בכל זאת העביר בה צמרמורות של אי-נחת, שהארי חשב על הוגוורטס כעל מסוכנת כמו חקר לחשים.

"לא ניתן להמרות בקלות את פי מחלקת המסתורין," אמר אלבוס. "אבל באשר לשאר -" הקוסם הזקן נראה כאילו הוא קורס מעט לתוך עצמו. "אנחנו יכולים לתת לילד את מה שהוא רוצה. ואני אטיל לחשי הגנה גם על נוויל, ואכתוב לאוגוסטה ואומר לה שמוטב שיישאר פה בחג."

"ולבסוף," היא אמרה, "מר פוטר אומר - זה ציטוט ישיר, אלבוס - מה שלא יהיה הפיתיון לקוסמים אפלים שהמנהל שומר פה, הוא צריך להוציא אותו מבית הספר הזה, עכשיו." היא לא הצליחה לשמור על קולה נטול עוקץ הפעם.

"ביקשתי זאת מפלאמל," אמר אלבוס, הכאב ניכר בקולו. "אבל מאסטר פלאמל אמר – שאפילו הוא לא יכול להגן עוד על האבן – שהוא מאמין שלוולדמורט יש אמצעים למצוא אותה היכן שהיא מוחבאת – ושהוא לא מרשה שתישמר בשום מקום מלבד הוגוורטס. מינרווה, אני מצטער, אבל זה מוכרח להיעשות – מוכרח!"

"טוב ויפה," אמרה פרופסור מקגונגל. "אבל אני עצמי חושבת שמר פוטר צודק בכל מילה."

הקוסם הזקן העיף בה מבט, וקולו נתקע כשאמר, "מינרווה, את מכירה אותי זמן רב, וטוב ככל אדם שעודנו בחיים – אמרי לי, האם איבדתי את עצמי לאפלה היום?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל בהפתעה כנה. ואז, "הו, אלבוס, לא!"

שפתיו של הקוסם הזקן התכווצו לפני שדיבר. "למען טובת הכלל. הקרבתי כל כך הרבה, למען טובת הכלל. היום כמעט גזרתי את דינה של הרמיוני גריינג'ר לאזקבאן למען טובת הכלל. ואני מגלה שאני – היום, גיליתי שאני – מתחיל לשנוא את התמימות שכבר אין לי – "קולו של הקוסם הזקן נקטע. "רוע שנעשה בשם טוב. רוע שנעשה בשם רוע. מה גרוע יותר?"

"אתה מתנהג בטיפשות, אלבוס."

הקוסם הזקן העיף בה מבט נוסף, לפני שהשיב את עיניו לדרכם. "אמרי לי, מינרווה – האם עצרת לשקול את ההשלכות, לפני שאמרת לעלמה גריינג'ר כיצד לכבול את עצמה למשפחת פוטר?"

היא נשמה נשימה לא רצונית כשהבינה מה עשתה –

"אז לא שקלת." עיניו של אלבוס נעצבו. "לא, מינרווה, אל לך להתנצל. טוב הדבר. על איך שראית אותי היום – אם הנאמנות הראשונה שלך נתונה להארי פוטר, ולא לי, טוב וראוי שכן." היא פתחה את פיה כדי למחות, אבל אלבוס המשיך לפני שהספיקה לומר מילה. "אכן – אכן – זה יהיה נחוץ ויותר מכך, אם אדון האופל אותו הארי יצטרך להביס כדי לזכות בכוחו אינו וולדמורט כלל –"

"לא זה שוב!" אמרה מינרווה. "אלבוס, זה היה אתה-יודע-מי, ולא אתה, שסימן את הארי כשווה לו. אין שום דרך שבה הנבואה הזו יכולה להתכוון אליך!"

הקוסם הזקן הנהן, אבל עיניו עדיין נראו מרוחקות, מקובעות רק בדרך שלפניו.

תא המעצר, שניצב קרוב למרכז המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, היה מרוהט בפאר; יותר כתוצאה של מה שקוסמים מבוגרים קיבלו כמובן מאליו מאשר רגשות מיוחדים כלפי אסירים. היה שם כיסא נוח מתנדנד ונשען מאליו, עם כריות רכות בעלות מרקם עשיר, מתחממות מאלוהן. היה שם ארון ספרים שהכיל ספרים אקראיים שחולצו מחנות מציאות, ומדף שלם מלא בעלוני עתיקים, כולל אחד משנת 1883. באשר לשירותים, ובכן, זה לא היה בדיוק מפואר, אבל הוטל על החדר לחש שעצר את כל העניינים הללו; נאסר על עציר ללכת לשום מקום שבו ההילאי המשגיח לא יכול לראות אותו. אבל פרט לכך, היה זה תא קטן ונחמד למדי. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס היה מעוכב, לא עצור, אפילו לא מאוים. לא היו שום ראיות להפליל אותו... למעט העובדה שפשע נורא וחריג התרחש בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות, ובהתחשב באירועים קודמים הסיכויים היו חמש לאחד שהמורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל מעורב בזה איכשהו. לזה יש להוסיף את העובדה שאיש במאח"ק אפילו לא ידע מי הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ושהאיש

התעטש, פשוטו כמשמעו, למול כל הניסיונות לחשוף את זהותו האמיתית. לא, הם לא שיחררו כבר את 'קווירינוס קווירל' בחזרה להוגוורטס.

הבה נחזור לשם הדגשה:

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

מעובב.

בתא.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הביט בהילאי המשגיח והמהם.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל לא אמר מילה אחת מאז שהגיע לתא המסוים הזה. הוא רק המהם.

ההמהום התחיל כשיר ערש פשוט לילדים, זה שמתחיל בבריטניה המוגלגית במילים, *Lullaby, and good ...night*

הנעימה הזו הומהמה, ללא שינוי, שוב ושוב, במשך שבע דקות, כדי לבנות את התבנית הבסיסית.

ואז החלו עיטורים על הנושא. משפטים שהומהמו לאט מדי, עם הפסקות ארוכות ביניהם, כך שהתודעה של המאזין תמתין ותמתין בחוסר אונים לתו הבא, למשפט הבא. ואז, כשהמשפט הבא מגיע, הוא בסולם כל כך לא נכון, לא רק בסולם שונה מהמשפטים הקודמים אלא בטון שלא מתאים לשום סולם, שלא ניתן אלא להגיע למסקנה שהאדם הזה בילה במכוון שעות בלהתאמן על ההמהום שלו רק כדי להשיג אנטי-טון מושלם שכזה.

זה דומה למוזיקה כמו שהקול המת הנורא של סוהרסן דומה לדיבור אנושי.

ובלתי אפשרי להתעלם מההמהום הנורא הזה. הוא דומה לשיר ערש מוכר, אבל סוטה מהתבנית באופן לא צפוי. הוא מייצר ציפיות ואז מפר אותן, לעולם לא בתבנית קבועה שתאפשר להמהום לדעוך לרקע. המוח של המאזין לא יכול למנוע מעצמו לצפות מהמשפטים האנטי-מוזיקליים שיושלמו, ולא יכול למנוע מעצמו להבחין בהפתעות.

ההסבר האפשרי היחיד לאופן שבו צורת ההמהום הזו באה לידי קיום היא שהיא תוכננה במכוון על ידי גאון אכזר במידה שלא תיאמן שהתעורר יום אחד, מרגיש משועמם מעינוי רגיל, והחליט להקשות על עצמו ולגלות האם הוא יכול לשבור שפיות של אדם רק באמצעות המהום.

ההילאי הקשיב להמהום הנורא במידה שלא תיאמן כבר ארבע שעות, בעוד נוכחות ענקית, קרה וקטלנית מביטה בו, מרגישה איומה בין אם הוא מביט בה ישירות ובין אם הוא נותן לה לרחף בקצה שדה הראייה שלו -

ההמהום פסק.

השתררה שתיקה ארוכה. מספיק זמן כדי שתקוות שווא תעלה ותימחץ על ידי זיכרון של אכזבות קודמות. ואז, כשפרק הזמן התארך, והתארך, התקווה הזו עלתה שוב ללא עצור -

ההמהום החל שוב.

ההילאי נשבר.

מחגורתו, ההילאי הוציא מראה, נקש עליה פעם אחת, ואמר, "כאן הילאי זוטר ארג'ון אלטוניי, אני מכריז על קוד RJ-L20 בתא שלוש."

"קוד RJ-L20?" אמרה המראה בנימה מופתעת. נשמע קול של דפים נהפכים, ואז, "אתה רוצה החלפה משום שאסיר מנסה לוחמה פסיכולוגית ומצליח?"

(אמיליה בונז היא אינטליגנטית למדי.)

"מה האסיר אומר לך?" שאלה המראה.

(השאלה הזו אינה חלק מפרוטוקול RJ-L20, אבל למרבה הצער אמיליה בונז לא כללה הוראה מפורשת שמורה לקצין הבכיר לא לשאול.)

"הוא -" אמר ההילאי, והעיף מבט אל התא. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נשען כעת לאחור בכיסאו, נראה רגוע למדי. "הוא הביט בי! והמהם!"

השתררה שתיקה.

המראה דיברה שוב. "ואתה מכריז על קוד RJ-L20 בגלל זה? אתה בטוח שאתה לא מנסה להתחמק מלשמור עליו?"

(אמיליה בונז מוקפת באידיוטים.)

"אתה לא מבין!" צעק ההילאי אלטוניי. "זה המהום ממש נורא!"

המראה שידרה צליל של צחוק חנוק ברקע, שנשמע כאילו הגיע מיותר מאדם אחד. ואז שוב דיבור. "מר אלטוניי, אם אתה לא רוצה שיעיפו אותך להיות הילאי זוטר דרג ב', אני מציע שתתאפס על עצמך ותחזור לעבוד -"

"קבל ביטול," אמר קול חד, נשמע מרוחק קלות בגלל המרחק שלו מהמראה.

(וזו הסיבה שאמיליה בונז יושבת לעיתים קרובות במרכז השליטה של מאח"ק בעודה עושה את הניירת שמשדר הקסמים דורש.)

"ההילאי אלטוניי," אמר הקול החד, נשמע כאילו הוא מתקרב למראה, "יחליפו אותך במהרה. ההילאי בן גוטיארז, הפרוטוקול של RJ-L20 לא מציין שאתה צריך לשאול למה. הוא אומר שעליך לוודא החלפה להילאי שהכריז עליו. אם אני אגלה שהילאים מנצלים אותו, אני אשנה את הפרוטוקול כדי למנוע את ניצולו -" השידור נקטע בפתאומיות.

ההילאי פנה בחזרה להביט בניצחון על המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, שנשען לאחור בכיסאו המרופד.

האיש הזה אמר אז את המילים הראשונות שעזבו את שפתיו מרגע שנכנס לתא.

"להתראות, מר אלטוניי," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

כמה דקות לאחר מכן, הדלת לתא המעצר נפתחה, ופנימה נכנסה אישה אפורת שיער, לבושה בגלימות בגוון ארגמן של הילאים בלי שום סימן דרגה או עיטור, נושאת תיקיית עור שחורה תחת זרועה השמאלית. "אתה משוחרר," אמר האישה הזקנה בחדות.

היה עיכוב קל כשההילאי אלטוניי ניסה להסביר מה קרה. זה נקטע באחת על ידי הנהון ואצבע שהצביעה לעבר הדלת.

"ערב טוב, מדאם מנהלת," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

אמיליה בונז לא הכירה בהצהרה הזו, אלא התיישרה בתכליתיות בכיסא שהתפנה. המכשפה הזקנה פתחה את התיקיה השחורה ומבטה ירד אל ניירות הקלף שבתוכה. "רמזים אפשריים לזהותו של המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, כפי שחובר על ידי ההילאית רוברדס." קלף הכותרת נהפך והושם בצד. "המורה להתגוננות אומר שמויין לסלית'רין. טוען שמשפחתו נהרגה על ידי וולדמורט. טוען שלמד במרכז אומנויות לחימה באסיה המוגלגית שהושמד על ידי וולדמורט. בקשה שהוגשה למחלקה לתיאום בינלאומי זיהתה את האירוע הזה כתקרית יוני של 1969." קלף נוסף נהפך. "נראה גם שהמורה הזה להתגוננות נשא נאום מרגש ביותר בפני תלמידיו, ממש לפני חג המולד האחרון, ונזף בדור שלפניהם על הפילוג שלו בפני אוכלי המוות." המכשפה הזקנה הרימה את מבטה מתיקית העור. "מדאם לונגבוטום התרשמה ממנו מאוד, והתעקשה שאקרא את הכל. הטיעון הזה נשמע לי מוכר, אם כי לא זכרתי את המקור בזמנו. אבל, כמובן, חשבתי שאתה מת."

קצינת אכיפת החוק הראשית של בריטניה הקסומה הביטה במבט חד במורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, מעבר לזכוית מחוסמת בלחש שהפרידה ביניהם. הגבר שבתא השיב לה מבט שקול, בלי בהלה נראית לעין.

"לא אנקוב בשמות," אמרה המכשפה הזקנה. "אבל אספר סיפור, ואראה האם הוא נשמע מוכר." אמיליה בונז השפילה שוב את מבטה, עוברת לקלף הבא. "נולד בשנת 1927, סיים את לימודיו בשנת 1945. המשיך לטיול שלאחר הלימודים בחו"ל ונעלם כשביקר באלבניה. נחשב למת עד שנת 1970, אז חזר לבריטניה הקסומה באותה פתאומיות, בלי שום הסבר לעשרים וחמש השנים החסרות. הוא לא חידש את הקשר עם משפחתו, חי בבידוד. בשנת 1971, כשביקר בסמטת דיאגון, הוא סיכל ניסיון של בלטרקס בלק לחטוף את בתו של שר הקסמים, והשתמש בקללה ההורגת לחסל שניים משלושת אוכלי המוות שליוו אותה. מעבר לכך כל בריטניה מכירה את הסיפור; האם יש צורך שאמשיך אותו?" המכשפה הזקנה הרימה את מבטה מהתיקיה שוב. "טוב ויפה. היה משפט בקסמהדרין, במהלכו הגבר הצעיר הזה קיבל מחילה על שימושו בקללה ההורגת, לא מעט בזכות המאמצים של סבתו, גבירת הבית שלו. הוא השלים עם משפחתו, והם ערכו כינוס משפחתי לחגוג את שובו. אורח הכבוד הגיע וגילה שכל משפחתו נרצחה על ידי אוכלי מוות, עד רמת גמדוני הבית; ושהוא עצמו הנצר האחרון לבית עתיק-יומין."

המורה להתגוננות לא הגיב לדבר מכל זה, למעט העובדה שעניו נעצמו למחצה כאילו בעייפות.

"הגבר הצעיר הזה לקח את מקומה של משפחתו בקסמהדרין, הופך לאחד מהקולות האיתנים ביותר כנגד אתה-יודע-מי. מספר פעמים הוא הוביל כוחות כנגד אוכלי המוות, נלחם עם טקטיקות מיומנות וכוח מדהים. אנשים החלו לדבר עליו כעל הדמבלדור הבא, האמינו שהוא יהפוך לשר הקסמים אחרי שאדון האופל ייפול. בשלושה ביולי, 1973, הוא לא הגיע להצבעה קריטית בקסמהדרין, ומעולם לא שמעו ממנו שוב. הנחנו שאתה-יודע-מי הרג אותו. זו הייתה מכה אנושה לכולנו, והעניינים המשיכו בצורה גרועה הרבה יותר מאז." מבטה של המכשפה הזקנה היה תוהה. "התאבלתי עליך בעצמי. מה קרה?"

כתפיו של המורה להתגוננות נעו קלות, משיכת כתף קטנה. "את מניחה הנחות רבות," אמר המורה להתגוננות בשקט. "אני עצמי הייתי מאמין שהאדם הזה מת לפני שנים רבות. אבל אם האדם הזה בכל זאת בחיים – אז ברור שהוא לא רוצה שהעובדה הזו תוכרז ברבים, ויש לו סיבות מספיקות לשתיקה. נשמע כאילו האדם הזה היה לך לעזר בעבר." שפתיו של המורה להתגוננות התעקלו בחיוך ציני. "אבל אני כבר לא מופתע לגלות שהכרת תודה חולפת. האם יש משהו נוסף שתרצי ממני?"

המכשפה הזקנה נשענה לאחור בכיסא משמר ההילאים שלה, נראית מופתעת למדי, אולי אפילו פגועה. "לא – לא" היא אמרה לאחר רגע. האצבעות שלה תופפו על תיקיית העור; בעצבנות, ניתן היה לחשוב, אם ניתן היה לחשוב שאמיליה בונז מסוגלת להרגיש עצבנות. "אבל הבית שלך – לא נותרו עוד הרבה בתים עתיקי-יומין –"

"לא ישנה הרבה למדינה הזו האם נותרו שמונה בתים עתיקי-יומין, או שבעה."

המכשפה הזקנה נאנחה. "מה דמבלדור חושב על זה?"

הגבר בתא המעצר הניד בראשו. "הוא אינו יודע מי אני, והבטיח שלא לחקור."

גבותיה של המכשפה הזקנה עלו. "איך הוא זיהה אותך בפני לחשי ההגנה של הוגוורטס, אם כך?"

חיוך קל. "המנהל צייר מעגל, ואמר להוגוורטס שמי שעומד בתוכו הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. ואם כבר מדברים –" הנימה נעשתה נמוכה יותר, שטוחה יותר. "אני מפספס את השיעורים שלי, המנהלת בונז."

"נראה שאתה – נח, לפעמים בצורה מוזרה. גם זה דווח. ונראה שאתה נח בתדירות הולכת גוברת, ככל שהזמן עובר." אצבעותיה של המכשפה הזקנה תופפו על תיקיית העור פעם נוספת. "אני לא יכולה לזכור שקראתי על סימפטום כזה, אבל כששומעים על דברים כאלה, מדמיינים... קוסמי אופל שנלחמו בהם, וקללות נוראות שנספגו..."

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נותר נטול הבעה.

"האם אתה זקוק לעזרת מרפא?" שאלה אמיליה בונז. המסכה שלה נשמטה, חושפת בגלוי את הכאב בעיניה. "האם יש משהו שניתן לעשות בעבורך?"

"הסכמתי ללמד התגוננות בהוגוורטס," אמר הגבר שבתא בנימה שטוחה. "הסיקי את המסקנות שלך, מדאם. ואני מפספס את השיעורים שלי, מהם לא נותרו עוד הרבה. אשמח לחזור להוגוורטס בעת."

כשהרמינוי התעוררה בפעם השלישית (על אף שזה הרגיש כאילו עצמה את העיניים רק לרגע) השמש הייתה נמוכה אף יותר בשמיים, כמעט שקעה לגמרי. היא הרגישה קצת יותר בחיים ואפילו יותר מותשת, למרבה הפלא. הפעם היה זה פרופסור פליטיק שעמד לצד מיטתה וניער את כתפה, מגש של אוכל מהביל מרחף לצידו. מסיבה מסוימת היא חשבה שהארי פוטר אמור להיות זה שישען מעל מיטתה, אבל הוא לא היה פה. האם היא חלמה זאת? היא לא זכרה שחלמה.

הסתבר (על פי פרופסור פליטיק) שהרמינוי החמיצה את ארוחת הערב באולם הגדול והוערה כדי לאכול. ואז היא יכולה לחזור לחדרה ברייבנקלו ולמיטתה שלה כדי לישון את שארית הלילה.

היא אכלה בשתיקה. היה חלק בה שרצה לשאול את פרופסור פליטיק האם הוא חושב שהוטל עליה לחש-זיכרון או שניסתה להרוג את דראקו מאלפוי מרצונה שלה -

- כמו שזכרה שעשתה -

- אבל יותר מהכל היא פחדה לגלות. פחדה לגלות זה סימן אזהרה, על פי הארי פוטר והספרים שלו; אבל התודעה שלה הרגישה מותשת, חבולה, והיא לא הצליחה לגייס את הכוח לעקוף את זה.

כשהיא ופרופסור פליטיק יצאו מהמרפאה הם גילו את הארי פוטר יושב ישיבה מזרחית מחוץ לדלת, קורא בשקט ספר לימוד בפסיכולוגיה.

"אני אקח אותה מפה," אמר הילד-שנשאר-בחיים. "פרופסור מקגונגל אמרה שזה יהיה בסדר."

פרופסור פליטיק נראה כאילו הוא מקבל את זה, ועזב לאחר מבט חמור סבר שהופנה אל שניהם. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מה המבט הזה אמור להביע, אלא אם זה אל תנסי להרוג עוד תלמידים.

קול צעדיו של פרופסור פליטיק דעך והשניים עמדו לבדם מחוץ לדלתות המרפאה.

היא הביטה בעיניו הירוקות של הילד-שנשאר-בחיים, השיער הפרוע שלא הסתיר לחלוטין את הצלקת שעל מצחו; היא הביטה בפניו של הילד שנתן את כל כספו כדי להציל אותה בלי מחשבה שנייה. היו בה רגשות - אשמה, בושה, מבוכה, דברים נוספים - אבל לא מילים. לא היה דבר שידעה איך לומר.

"אז," אמר הארי בפתאומיות, "עשיתי רפרוף מהיר בספרי הפסיכולוגיה שלי כדי לראות מה הם אומרים על הפרעת דחק פוסט-טראומטית. הספרים הישנים אומרים שצריך לדבר על החוויה עם יועץ מיד לאחר מכן. המחקרים החדשים אומרים שבשהם עשו באמת את הניסוי, הסתבר שלדבר על זה מיד אחר כך הפך את זה לגרוע יותר. כנראה מה שאת באמת צריכה לעשות זה לזרום עם הדחף הטבעי של התודעה שלך להדחיק את הזיכרונות ופשוט לא לחשוב על זה לזמן מה."

זה היה כל כך רגיל ביחס לצורה שבה היא והארי דיברו בדרך כלל עד שהרגישה צריבה פתאומית בגרונה.

אנחנו לא מוכרחים לדבר על זה. זה היה מה שהארי אמר הרגע, פחות או יותר. זה הרגיש כמו רמאות, אולי אפילו שקר. שום דבר לא רגיל. כל מה שלא בסדר עדיין לא בסדר ונורא, כל מה שלא נאמר עדיין צריך להיאמר...

"אוקיי," אמרה הרמיוני, משום שלא היה דבר אחר לומר, שום דבר.

"אני מצטער שלא הייתי שם כשהעירו אותך," אמר הארי כשהחלו ללכת. "מדאם פומפרי לא הרשתה לי להיכנס, אז פשוט נשארתי פה בחוץ." הוא משך בכתפיו בתנועה קטנה ועצובה למראה. "אני מניח שעדיף היה לו הייתי מסתובב בחוץ לעשות בקרת נזקים על יחסי ציבור, אבל... בכנות, אף פעם לא הייתי ממש טוב בזה, אני פשוט מדבר בעוקצנות עם אנשים."

"עד כמה זה גרוע?" היא חשבה שקולה היה צריך לצאת בלחישתה, בקרקור, אבל הוא לא.

"טוב -" אמר הארי בהיסוס גלוי. "מה שאת צריכה להבין, הרמיוני, זה שהיו לך הרבה מגנים בזמן ארוחת הבוקר היום, אבל כל מי שהיה בצד שלך... המציא דברים. דראקו ניסה להרוג אותך קודם, דברים כאלה. זה היה גריינג'ר נגד מאלפוי, ככה אנשים ראו את זה, כמו מאזניים שבהם לדחוף למטה את הצד שלו מעלה למעלה את הצד שלך. אמרתי להם שסביר להניח ששניכם חפים מפשע, שעל שניכם הוטל לחש-זיכרון. הם לא

הקשיבו, שני הצדדים התייחסו אליי כאל בוגד שמנסה לאחוז במקל משני קצותיו. וכשאנשים שמעו שדראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעזור לך לפני הקרב – תפסיקי לעשות את הפרצוף הזה, הרמיוני, לא באמת עשית לו שום דבר. בכל אופן, כל מה שאנשים הבינו זה שהפלג התומך במאלפוי צדק ושהפלג התומך בגריינג'ר טעה. "הארי נאנח אנחה קטנה. "אני אמרתי להם שכשהאמת תצא לאור בסופו של דבר הם יובכו..."

"עד כמה זה גרוע?" היא שאלה שוב. הפעם הקול שלה כן יצא חלש יותר.

"זוכרת את ניסוי התלמיות של אש?" שאל הארי, מפנה את ראשו להביט בה במבט רציני.

התודעה שלה התקשתה להיזכר לכמה שניות, מה שהבהיל אותה, אבל אז האיזכור חזר. בשנת 1951, סולומון אש לקח כמה נבדקים, וכל אחד מהם הושם בשורה ארוכה של אנשים אחרים שנראו כמוהו, שנראו כמו נבדקים אחרים אבל למעשה היו משתפי פעולה של החוקר. הוצג בפניהם על צג קו שסומן באות X, לצד שלושה קווים אחרים, שסומנו באותיות A, B ו-C. החוקר שאל איזה מהקווים באותו אורך כמו קו X. התשובה הנכונה הייתה C. בבירור. ה'נבדקים' האחרים, משתפי הפעולה, אמרו אחד אחרי השני ש-X באותו אורך כמו B. הנבדק האמיתי הושם אחד לפני האחרון בסדר כדי לא לעורר חשד בכך שהוא אחרון. המבחן היה לראות האם הנבדק האמיתי 'ילך בתלם' עם התשובה השגויה הרגילה B, או יאמר את התשובה הנכונה הברורה C.

75% מהנבדקים 'הלכו בתלם' לפחות פעם אחת. שליש מהנבדקים הלכו בתלם יותר מחצי מהפעמים. חלק דיווחו לאחר מכן שבאמת האמינו ש-X באותו אורך כמו B. וזה היה במקרה שבו הנבדקים לא הכירו איש ממשתפי הפעולה. אם שמת אנשים עם אנשים ששייכים לאותה הקבוצה כמוהם, כמו מישהו בכיסא גלגלים ליד אנשים אחרים בכיסא גלגלים, אפקט התלמיות התחזק אף יותר...

להרמיוני הייתה תחושת בחילה בנוגע לכיוון אליו זה הולך. "אני זוכרת", היא לחשה.

"נתתי ללגיון התווה אימונים נוגדי-תלמיות, את יודעת. הכרחתי כל לגיונר לעמוד במרכז ולומר 'פעמיים שתיים זה ארבע!' או 'דשא הוא ירוק!' כשכל השאר בלגיון התווה קוראים לו אידיוט או לועגים לו בבוז – אלן פלינט יכול ללעוג בבוז ממש טוב – או אפילו פשוט להביט בו בהבעות חתומות ואז ללכת. מה שאת צריכה לזכור הוא, רק לגיון התווה התאמן במשהו כמו זה. אף אחד אחר בהוגוורטס אפילו לא יודע מה זה תלמיות."

"הארי!" קולה רעד. "עד כמה זה גרוע?"

הארי משך בכתפיו בתנועה עצובה פעם נוספת. "כולם מהשנה השנייה ומעלה, משום שהם לא מכירים אותך. כל מי שבצבא דרקון. כל סלית'רין, כמובן. וגם, טוב, רוב שאר בריטניה הקסומה, אני חושב. תזכרי, לוציוס מאלפוי שולט בנביא היומי."

"כולם?" היא לחשה. הגפיים שלה החלו להיעשות קרים, כאילו הרגע יצאה מבריכת שחייה.

"מה שאנשים מאמינים בו לא מרגיש כמו אמונה, זה פשוט מרגיש כמו האופן שבו העולם הינו. את ואני עומדים בבועה קטנה ופרטית של היקום שבה הוטל על הרמיוני גריינג'ר לחש-זיכרון. כל השאר חיים בעולם שבו הרמיוני גריינג'ר ניסתה לרצוח את דראקו מאלפוי. אם ארני מקמילן –"

נשימתה נתקעה בגרונה. קפטן מקמילן –

"– חושב שאסור לו מבחינה מוסרית להיות חבר שלך עכשיו, טוב, הוא מנסה לעשות את הדבר הנכון כפי שהוא מבין אותו, בעולם שבו הוא חושב שהוא חי." עיניו של הארי היו רציניות מאוד. "הרמיוני, אמרת לי הרבה פעמים שאני מתנשא יותר מדי על אנשים אחרים. אבל אם אני אצפה מהם יתר מדי – אם אני אצפה מאנשים

לעשות את הדבר הנכון – אני ממש אשנא אותם. אם נשים בצד אידיאליזם, תלמידי הוגוורטס באמת לא יודעים מספיק מדעי קוגניציה כדי לקחת אחריות על האופן שבו התודעה שלהם עובדת. זאת לא אשמתם שהם משוגעים." קולו של הארי היה עדין בצורה מוזרה, כמעט כמו של מבוגר. "אני יודע שזה יהיה לך קשה יותר מכפי שזה יהיה לי. אבל זכרי, בסופו של דבר האשם האמיתי יידפק. האמת תצא לאור, כל מי שהיה בטוח בטעות שלו יובך."

"ואם האשם האמיתי לא ייתפס?" היא שאלה בקול רועד.

...או אם יתברר שזו באמת אני בסופו של דבר?

"אז את יכולה לעזוב את הוגוורטס וללכת למכון למכשפות של סוילם באמריקה."

"לעזוב את הוגוורטס?" היא מעולם לא חשבה על האפשרות הזו למעט כעל עונש אולטימטיבי.

"אני... הרמיוני, אני חושב שאולי תרצי לעשות את זה בכל מקרה. הוגוורטס זו לא טירה, זה טירוף עם קירות. יש לך אפשרויות נוספות."

"אני..." היא גמגמה. "אני אצטרך... לחשוב על זה..."

הארי הנהן. "לפחות היום אף אחד לא ינסה להטיל עלייך קללה, לא אחרי מה שהמנהל אמר בארוחת הערב. הו, ורון וויזלי ניגש אליי, נראה רציני מאוד, ואמר לי שאם אראה אותך לפניו, אני צריך לומר שהוא מצטער שחשב עלייך דברים רעים, ושהוא לעולם לא ידבר עלייך סרה שוב."

"רון מאמין שאני חפה מפשע?" שאלה הרמיוני.

"טוב... הוא לא ממש חושב שאת חפה מפשע, כשלעצמו..."

כל חדר המועדון של רייבנקלו השתק כשהם נכנסו.

בוהים בהם.

בוהים בה.

(היו לה סיוטים כאלה.)

ואז, בזה אחר זה, אנשים הפנו את מבטם ממנה.

פנלופה קלירווטר, המדריכה מהשנה החמישית שהייתה אחראית על תלמידי השנה הראשונה, הסבה את מבטה לאט ובכוונה, מפנה את ראשה להביט בכיוון אחר.

סו לי וליסה טורפין ומייקל קורנן, יושבים בשולחן ביחד, שלכולם עזרה בשיעורי הבית שלהם, הסבו את מבטם כולם, פניהם מתוחות לפתע, ברגע שניסתה לצוד את מבטם.

מכשפה מהשנה השלישית ששמה לטישה רנדל, אותה ח"ק-גש"ם הצילה פעמיים מבריונים מסלית'רין, התכופפה במהירות מעל שולחנה וחזרה לעשות את שיעורי הבית שלה.

מנדי ברוקלהרסט הסבה את מבטה.

הרמיוני לא פרצה אז בדמעות, אבל רק משום שציפתה לכך, דמיינה זאת שוב ושוב בראשה. לפחות אנשים לא צרחו עליה או דחפו אותה או הטילו עליה קללות. הם פשוט הסבו את מבטם -

הרמיוני הלכה ישר אל גרם המדרגות שהוביל לחדרי בנות השרנה הראשונה. (היא לא ראתה את פדמה פאטיל או את אנתוני גולדשטיין שהביטו בה, שני ראשים בודדים מסתובבים לעקוב אחריה כשעזבה.) מאחוריה, היא שמעה את הארי פוטר אומר בקול רגוע מאוד, "עכשיו, בסופו של דבר האמת עומדת לצאת לאור, חבר'ה. אז אם אתם כל כך בטוחים שהיא אשמה, אני יכול לבקש ממכם לחתום על הנייר הזה פה, שאומר שאם אחר כך יתברר שהיא חפה מפשע, היא יכולה לומר 'אמרתי לכם' ואז לזכור לכם את זה לשארית חייכם? בואו כולם, אל תהיו פחדנים, אם אתם באמת מאמינים בזה אתם לא אמורים לפחד להמר -"

היא הייתה בחצי הדרך למעלה כשהבינה שיהיו בנות גם בחדר שלה.

הכוכבים עוד לא ממש זרחו, רק אחד או שניים מהחזקים ביותר נראו מבעד לאובך האדמדמ-סגול של האופק, על אף שהשמש שקעה לגמרי.

ידיה של הרמיוני אחזו באבן הקשה של המעקה ששמר על המרפסת הקטנה, אליה התחמקה מהמדרגות לאחר שהבינה ש-

- היא לא יכולה פשוט לחזור למיטה -

- המילים הדהדו בתודעתה כמו ש'את לא יכולה לחזור הביתה' צריך להישמע.

היא בהתה במדשאות הריקות, בשקיעה הגוועת, בדשא הנובט הרחק למטה.

עייפה, היא הייתה עייפה, היא לא הייתה מסוגלת לחשוב, היא צריכה לישון. פרופסור פליטיק אמר לה שהיא צריכה לישון, והיה שיקוי נוסף בארוחת הערב שלה. אולי ככה חברת הקוסמים התמודדה עם טראומות נוראות לילדות קטנות ותמימות, פשוט הכריחה אותן לישון הרבה אחר כך.

היא צריכה ללכת לחדר שלה ולישון, אבל היא חששה ללכת למקום שבו יש אנשים אחרים. חששה מאיך שיסתכלו עליה או יסבו את מבטם.

רסיסי מחשבה רדפו אחרי עצמם בתודעה מותשת מכדי לסיים או לחבר אותם כשהלילה הגיע במלואו.

למה -

למה כל זה קרה -

הכל היה בסדר לפני שבוע -

למה -

מאחוריה נשמע קול חריקה של דלת נפתחת.

היא סובבה את ראשה והביטה.

פרופסור קווירל נשען כנגד הדלת דרכה יצאה, צלליתו כמו דמות קרטון לאור לפידי הוגוורטס מאחוריו בדלת הפתוחה. היא לא הייתה מסוגלת לראות את הבעת פניו, על אף שפתח הדלת מאחוריו היה מואר; עיניו, פניו, כל מה שהצליחה לראות ממקומה נח בצללי הלילה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, מספר אחד ברשימת האנשים שהיו יכולים לעשות זאת. היא לא הבינה שיש לה רשימת חשודים עד הרגע הזה.

האיש עמד בפתח הדלת ולא אמר דבר; והיא לא הייתה מסוגלת לראות את עיניו. מה הוא עושה פה בכלל -

"אתה פה כדי להרוג אותי?" שאלה הרמיוני גריינג'ר.

פרופסור קווירל היטה את ראשו למשמע הדבר.

ואז המורה להתגוננות החל להתקדם לעברה, הצללית האפלה מרימה יד אחת באיטיות ובכוונה, כאילו לדחוף אותה ממגדל רייבנקלו -

"שתק!"

פרץ האדרנלין דרס הכל, היא שלפה את שרביטה בלי לחשוב, שפתיה יצרו את המילה מעצמן, קליע השיתוק נורה משרביטה ו -

- האט ונעצר לפני ידו המושטת של פרופסור קווירל, פועם באוויר כאילו הוא עדיין מנסה להתקדם ומשמיע קול תסיסה קל.

הזהר האדום האיר את פניו של פרופסור קווירל לראשונה, חושף חיוך מוזר ומלא חיבה.

"טוב יותר", אמר פרופסור קווירל. "העלמה גריינג'ר, את עדיין תלמידה בשיעורי ההתגוננות שלי. ככזו, אם את רואה בי איום, אני לא מצפה ממך פשוט להביט בי בעצב ולשאול אם אני פה כדי להרוג אותך. פחות שתי נקודות קווירל."

היא לא הייתה מסוגלת ליצור מילים.

המורה להתגוננות הצליף באגביות עם אצבעו בקליע השיתוק המרחף ושלח את הקללה לאחור מעל ראשה, הרחק אל הלילה, כך שהם עמדו שוב בחשכה, ואז פרופסור קווירל צעד הצידה מפתח הדלת, שנסגרה מאחוריו; ואור לבן ורך בקע מסביב לשניהם, כך ששוב הייתה מסוגלת לראות את פניו, עדיין עם החיוך המוזר ומלא החיבה.

"מה אתה - מה אתה עושה פה?"

כמה צעדים נוספים לקחו את פרופסור קווירל לנקודה הגבוהה ביותר בביצורי המרפסת, שם הניח את מרפקיו על האבן ונשען קדימה בכבדות, מביט מעלה אל שמי הלילה.

"הגעתי לכאן מיד לאחר שחרורי מחזקת ההילאים, ברגע שסיימתי לדווח למנהל", אמר פרופסור קווירל בקול שקט, "משום שאני המורה שלך, ואני אחראי לך."

הרמיוני הבינה אז; זוכרת את מה שפרופסור קווירל אמר להארי בשיעור ההתגוננות השני, על לשלוט בבכסו. היא הרגישה סומק של בושה שהתפשט כל הדרך עד לחזה. לקח רגע לאחר מכן כדי שידע ידרוס השפלה, כדי שתכריח את המילים לצאת מגרונה -

"אני -" אמרה הרמיוני. "הארי חושב - שאני לא - איבדתי שליטה במזגי, כלומר -"

"כך שמעתי," אמר פרופסור קווירל בנימה יבשה למדי. הוא הניד בראשו, כאילו לעבר הכוכבים עצמם. "הילד בר מזל שחציתי את הקו מרוגז כלפי הנטייה שלו להרס עצמי לעבר סקרנות טהורה בנוגע למה שהוא עומד לעשות הלאה. אבל אני מסכים עם הערכתו של מר פוטר את העובדות. הרצח הזה תוכנן היטב לחמוק מגילוי גם על ידי לחשי ההגנה של הוגוורטס וגם מעינו המתוזמנת היטב של המנהל. באופן טבעי, ברצח מתוכנן שכזה, חף מפשע כלשהו יוצב כדי לקחת את האשמה." חיוך קצר ואירוני עלה על שפתיו של המורה להתגוננות, אם כי הוא לא הביט בה. "באשר למחשבה שאת עשית זאת בעצמך - אני מחשיב את עצמי כמורה מוכשר, אבל אפילו אני לא הייתי יכול ללמד כוונות רצחניות שכאלה תלמידה עיקשת וחסרת כישורים כמו הרמיוני גריינג'ר."

החלק במוחה שאמר מה? בתרעומת לא היה קרוב ללהיות חזק מספיק להגיע לשפתיה.

"לא..." אמר פרופסור קווירל. "אין זו הסיבה שאני כאן. לא עשית שום מאמץ להסתיר את איבתך כלפיי, העלמה גריינג'ר. אני מודה לך על חוסר העמדת הפנים, משום שאני מעדיף בהרבה שנאה אמיתית על פני אהבה כוזבת. אבל את עדיין התלמידה שלי, ויש לי משהו לומר לך, אם תסכימי לשמוע זאת."

הרמיוני הביטה בו, עדיין נלחמת בהשפעות של האדרנלין מקודם. המורה להתגוננות נראה כאילו הוא פשוט מביט מעלה אל השמיים הכהים, בהם כוכבים החלו להופיע.

"אני עמדת להיות גיבור, פעם," אמר פרופסור קווירל, עדיין מביט מעלה. "את מסוגלת להאמין לזה, העלמה גריינג'ר?"

"לא."

"שוב תודה לך, העלמה גריינג'ר. זוהי אמת בכל זאת. לפני זמן רב, הרבה לפני זמנך או זמנו של הארי פוטר, היה גבר שהולל כמושיע. הנצר המובטח, כזה שכולם יזהו מהסיפורים, נושא צדק ונקמה כמו שרביטים תאומים כנגד היריב הנורא שלו." פרופסור קווירל צחק צחוק מריר ורך, מביט מעלה אל שמי הלילה. "את יודעת, העלמה גריינג'ר, בזמן ההוא חשבתי שאני כבר ציני, אך עם זאת... טוב."

הקממה התארכה בלילה הקר.

"בכנות," אמר פרופסור קווירל, מביט מעלה אל הכוכבים, "אני עדיין לא מבין זאת. הם בוודאי ידעו שחייהם תלויים בהצלחתו של האדם הזה. אך עם זאת נראה כאילו הם עשו כל שביכולתם להפוך את חייו ללא נעימים. להשליך כל מבשול אפשרי לדרכו. לא הייתי נאיבי, העלמה גריינג'ר, לא ציפיתי שבעלי השררה יתמכו בי מיד - לא בלי משהו לעצמם. אבל גם הכוח שלהם ניצב תחת איום; ולפיכך הייתי המום כשנראה היה שהם מסתפקים בלצעוד לאחור ולהטיל על האדם הזה את כל עול האחריות. הם ליגלגו על מה שעשה, מעירים בינם לבין עצמם כיצד היו מצליחים יותר במקומו, אם כי לא השפילו את עצמם ולקחו צעד קדימה." פרופסור קווירל הניד בראשו כאילו בבלבול. "והדבר המוזר היה - קוסם האופל, יריבו הנורא של האדם הזה - אלה ששירתו אותו זינקו בהתלהבות למשימותיהם. הקוסם האפל נעשה אכזר יותר לתומכיו, והם תמכו בו עוד יותר. אנשים נלחמו על הזכות לשרת אותו, בעוד אלה שחייהם היו תלויים באדם האחר הזה הקשו על חייו... לא הצלחתי להבין זאת, העלמה גריינג'ר." פניו של פרופסור קווירל היו צל כשהביט מעלה. "אולי, כשלקח על עצמו את קללת הפעולה, האיש הזה הסיר אותה מכל השאר? האם זו הסיבה שהרגישו חופשיים להקשות על הקרב שלו כנגד

הקוסם האפל שהיה משעבד אותם? האמונה שאנשים יפעלו מתוך האינטרס העצמי שלהם לא הייתה ציניות, מסתבר, אלא אופטימיות טהורה; במציאות אנשים לא מציבים סטנדרט כה גבוה. וכך, כשעבר הזמן, האיש הזה הבין שהוא יצליח להילחם יותר טוב בקוסם האפל לבדו, מאשר עם תומכים כאלה לצידו."

"אז –" קולה של הרמיוני נשמע מוזר בלילה. "הותרת מאחור את חבריך שיישארו מוגנים, וניסית לתקוף את הקוסם האפל בעצמך?"

"לא," אמר פרופסור קווירל. "הפסקתי לנסות להיות גיבור, והלכתי לעשות משהו אחר שהיה לי נחמד יותר."

"מה? אמרה הרמיוני בלי לחשוב. "זה נורא!"

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הפנה את ראשו מהשמיים להביט בה; והיא ראתה, באור מפתח הדלת, שהוא מחייך – או לפחות, חצי מהפנים שלו מחייכים. "את הולכת לומר לי שאני אדם נורא, העלמה גריינג'ר? טוב, אולי זה נכון. אבל האם אנשים שמעולם לא מנסים להיות גיבורים גרועים יותר? אם לא הייתי עושה דבר, כמוהם, האם היית חושבת עליי דברים טובים יותר?"

הרמיוני פתחה את פיה וגילתה שפעם נוספת אין לה מה לומר. זה לא בסדר, לזנוח את עסקי הגבורה, אתה לא יכול פשוט לעשות את זה, אבל היא לא רצתה לומר שכל מי שהוא לא גיבור הוא שום דבר, זו חשיבת-קווירל...

החיוך, או החצי-חיוך, נעלם. "היית שוטה," אמר המורה להתגוננות בשקט, "לצפות להכרת תודה מתמשכת מאלה עליהם ניסית להגן, ברגע שקראת לעצמך גיבורה. בדיוק כפי שציפית מהאדם הזה שימשיך להיות גיבור, וקראת לו נורא על שהפסיק, כשאלף נוספים מעולם לא נקפו אצבע. זה אך מצופה שתילחמי בבריונים. זה מס שאת חייבת, והם קיבלו אותו כמו נסיכים, עם זלזול על האיחור בתשלום שלך. וכבר ראית, אני מהמר, שהחיבה שלהם נעלמה כמו אבק ברוח ברגע שכבר לא היה לטובתם להיות מזוהים איתך..."

המורה להתגוננות התיישר לאיטו מהמרפסת, עומד כמעט זקוף, פונה אליה לגמרי.

"אבל את לא מוכרחה להיות גיבורה, העלמה גריינג'ר," אמר פרופסור קווירל. "את יכולה להפסיק מתי שרק תרצי."

הרעיון הזה...

...כן עלה בה לפני כן, כמה פעמים ביומיים האחרונים.

אנשים נעשים מה שהם אמורים להיות בכך שהם עושים את הדבר הנכון, אמר לה המנהל דמבלדור. הצרה הייתה שנראה כאילו יש שני דברים נכונים לעשות. היה בה חלק שאמר שנכון זה להמשיך להיות גיבורה, ולהישאר בהוגוורטס, היא לא ידעה מה הולך אבל גיבורה לא פשוט תברח.

והיה גם קול ההיגיון הבריא שאמר שלילדים קטנים אסור אף פעם להיות בסכנה, שלזה יש מבוגרים; הקול של כל כרזה בבית ספר שאמרה לא לקחת ממתקים מזרים. גם זה נכון.

הרמיוני גריינג'ר עמדה על המרפסת, מביטה בצללית של פרופסור קווירל שנוצרה על ידי הכוכבים הזורחים, ולא הבינה; היא לא הבינה איך המורה להתגוננות יכול להביט בה בפנים שהראו דאגה; היא לא הבינה את נימת הכאב בקולו של המורה להתגוננות שחתכה בה; היא לא הבינה למה נאמר לה כל זה.

"אתה אפילו לא אוהב אותי, פרופסור," אמרה הרמיוני.

חיוך קטן ניצנץ על פניו של פרופסור קווירל. "אני מניח שאני יכול לומר שמכעיס אותי האופן שבו העניין גדל את זמני היקר והפריע לשיעורי ההתגוננות שלי. אבל בעיקר, העלמה גריינג'ר, את תלמידה שלי, ויהיו המקצועות האחרים בהם עסקתי בעבר, אני חושב שהייתי מורה טוב בהוגוורטס, לא כן? לפתע עיניו של פרופסור קווירל היו עייפות מאוד. "בתור המורה שלך, אם כן, אני מיעץ לך שיש לך אפשרויות תעסוקה אחרות. לא הייתי רוצה לראות מישהו אחר הולך בדרכי."

הרמיוני בלעה את רוקה. היה זה צד בפרופסור קווירל שמעולם לא דמינה, וזה כרסם בדעות הקדומות שלה.

פרופסור קווירל הביט בה לרגע, ואז הסב ממנה את מבטו שוב, מביט שוב בכוכבים. כשדיבר הפעם קולו היה שקט יותר. "מישהו פה סימן אותך כמטרה, העלמה גריינג'ר, ואני לא יכול להגן עלייך כפי שהגנתי על מר מאלפוי. המנהל מנע זאת, עקב מה שהוא טוען שהן סיבות טובות. קל להיקשר להוגוורטס, אני יודע, משום שגם אני נקשרתי אליה. אבל בצרפת מתייחסים לבתים עתיקי-יומין שונה מאשר בבריטניה; ובובאטון יתייחס אלייך יפה, אני חושב. לא משנה מה את חושבת עליי, אני נשבע שאם היית מבקשת ממני להביא אותך בשלום לבובאטון, הייתי עושה כל שביכולתי להעביר אותך לשם.

"אני לא יכולה פשוט -" אמרה הרמיוני.

"אבל את כן יכולה, העלמה גריינג'ר." כעת העיניים הכחולות החיוורות הביטו בה בכוונה רבה. "מה שתרצי לעשות עם חייך, אינך יכולה להשיג זאת בהוגוורטס, לא עוד. המקום הזה הרוס בשבילך עכשיו, אפילו אם נשאר בצד את כל האיומים האחרים. פשוט בקשי מהארי פוטר לצוות עלייך ללכת לבובאטון ולחיות את חייך בשלום. אם תישארי פה, הוא אדונך בעיני בריטניה וחוקיה!"

היא אפילו לא חשבה על זה, זה החוויר כל כך בהשוואה להיאכלות על ידי סוהרסנים; זה היה חשוב לה לפני כן, אבל עכשיו זה נראה ילדותי, לא חשוב, חסר תוכן, אז למה העיניים שלה צורבות?

"ואם זה לא מניע אותך, העלמה גריינג'ר, חשבי גם על העובדה שמר פוטר, רק היום בזמן ארוחת הצהריים, איים על לוציוס מאלפוי, אלבוס דמבלדור, וכל הקסמהדרין משום שהוא לא מסוגל לחשוב בהיגיון כשמשהו מאיים לקחת אותך ממנו. האם את לא חוששת ממה שהוא יעשה להבא?"

זה הגיוני. הגיוני ונורא. הגיוני ואיום ונורא.

הגיוני מדי -

היא לא הייתה מסוגלת לתאר זאת במילים, מה שגרם להבנה, אלא אם זה היה הלחץ הטהור שהמורה להתגוננות הפעיל עליה.

שאם המורה להתגוננות הוא כן זה שעומד מאחורי כל העניין - אז פרופסור קווירל עשה את כל זה רק כדי להזיז אותה מהדרך בשביל התוכניות שלו להארי.

בלי החלטה מודעת, היא העבירה את משקלה לרגל השנייה, גופה מתרחק מהמורה להתגוננות -

"אז את חושבת שאני האחראי?" אמר פרופסור קווירל. קולו נשמע עצוב מעט כשאמר זאת, וליבה שלה כמעט הפסיק לפעום כששמעה זאת. "אני מניח שאני לא יכול להאשים אותך. אני המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, אחרי הכל. אבל העלמה גריינג'ר, אפילו בהנחה שאני האויב שלך, היגיון בריא מכתוב שאת צריכה להתרחק ממני מהר מאוד. את לא יכולה להטיל את הקללה ההורגת, אז הטקטיקה הנכונה היא להתעתק הרחק. לא אכפת לי להיות הנבל בדמיון שלך, אם זה מבהיר את העניינים. עזבי את הוגוורטס, והשאירי אותי

לאלו שמסוגלים להתמודד עימי. אני אסדר תחבורה דרך משפחה כלשהי עם מוניטין טוב, ומר פוטר יידע את מי להאשים אם לא תגיעי בשלום."

"אני -" היא הרגישה קור, אוויר הלילה הקפיא את עורה, או שאולי התקרר ממנו. "אני צריכה לחשוב על זה -"

פרופסור קווירל הניד בראשו. "לא, העלמה גריינג'ר. ארגון העזיבה שלך ידרוש ממני זמן, ויש לי פחות זמן ממה שאת חושבת. ההחלטה הזו אולי כואבת עבורך, אבל היא לא אמורה להיות לא ברורה; הרבה נח על כפות המאזניים, אבל לא במידה שווה. אני מוכרח לדעת הלילה אם את מתכוונת ללכת."

ואם לא -

האם המורה להתגוננות מזהיר אותה בכוונה? שאם לא תברח הוא יכה שוב?

למה זה משנה כל כך, מה פרופסור קווירל רוצה לעשות עם הארי?

הרמיוני גריינג'ר, אהיה פחות מרומז מכפי שנהוג לקוסמים זקנים ומסתוריים, ואומר לך ישירות שאת לא מסוגלת לדמיין כמה גרוע יהיו הדברים אם האירועים הסובבים את הארי פוטר לא יתרחשו כהלכה.

הקוסם החזק בעולם אמר לה את זה, כשדיבר על עד כמה חשוב שהיא לא תפסיק להיות חברתו של הארי.

הרמיוני בלעה, היא התנדודה מעט במקומה, על מרפסת האבן של הטירה הקסומה. לפתע כל האבסורד שבמצב עלה ואחז בגרונה, שילדות בנות שתים עשרה לא אמורות להיות בסכנה, לא אמורות לחשוב על דברים כאלה, שאימא תרצה שהיא תברח ואבא שלה יחטוף התקף לב אם ישמע שעמדה מול שאלה כזו.

והיא ידעה אז, כפי שהארי ודמבלדור ניסו להזהיר אותה שניהם, שכל מה שחשבה על להיות גיבורה היה טעות. אין באמת דברים כמו גיבורים מחוץ לסיפורים. יש רק סכנה נוראית ולהיעצר על ידי הילאים בתאים ליד סוהרסנים, כאב ופחד ו-

"העלמה גריינג'ר?" שאל המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

היא לא אמרה דבר. כל המילים נחסמו בגרונה.

"אני זקוק להחלטה, העלמה גריינג'ר."

היא השאירה את הלסת שלה נעולה, לא נתנה לשום מילה לצאת.

לבסוף המורה להתגוננות נאנח. לאט דעך האור הלבן, ולאט הדלת מאחוריו נפתחה, כך שפעם נוספת הוא היה צלילית שחורה כנגד הפתח. "לילה טוב, העלמה גריינג'ר," הוא אמר, והפנה לעברה את גבו, ונכנס להוגוורטס.

לקח זמן לנשימות שלה להאט שוב. מה שקרה פה הלילה, זה לא הרגיש כמו ניצחון. היא התאמצה כל כך רק כדי למנוע מעצמה לומר כן ללחץ של המורה להתגוננות, ועכשיו היא אפילו לא ידעה אם עשתה את הדבר הנכון.

כשנכנסה שוב אל האור בעצמה (אחרי שתשישות השתלטה על הכל ושינה הייתה אפשרית פעם נוספת), היא חשבה ששמעה זאת כשהייתה בתוך המפתן, מאחוריה ומעליה, צווחת קרקור מרוחקת.

אבל היא לא הייתה מיועדת לה, היא ידעה, אז היא החלה לטפס במעלה המדרגות לעבר החדר שלה.

הבנות האחרות בוודאי ישנות כבר, ולא יביטו בה, או יסבו את מבטן -
היא הרגישה את הדמעות מתחילות, והפעם היא לא עצרה אותן.